

Azért, felelé, mert minél tovább gondolkodom, hogy mi az Isten és milyen az Isten, annál homályosabb és megfoghatatlanabb előttem a dolog.

(Fajdalmas család.) Egy művész egykor az udvarnál tartott előadást. Midőn játékát elvégezte, a fejedelem feleje lépett és mondá: Hallottam Liszt Ferenczet, — a boldog művész bókol, — hallottam Reményit, — ismét bók, — de még sohasem láttam embert úgy izzadni, mint önt.

Mikszáth Kálmán összegyűjtött munkái valóban szépen gyűlnek asztalunkon. Révai testvérek, e nagybecsű füzetes vállalat kiadói (Budapesten IV. váci utca 1.) immár a 24-25 füzeteket küldték meg nekünk, és így most öt teljes kötet birtokába jutottunk. A „Tavaszi rügyek“ nyert ezuttal befejezést és a mit e kötet első oldalának olvasása után mondhattunk ugyan ezt kell ismételnünk most is. Érdekes emlékek, melyek olvasásánál „sírva vigadó arccal“ tekintünk vissza saját multunkba, mert ezek páriát ott is megtaláljuk: igazi nemes szívű, nemes gondolkozású emberek, kiknek közelében mindig élvezettel tartózkodunk; reális alakok, melyek azért nem fetrengek prózaiság sorában, — eazmé nyitett lőcsők, de kik azért a földön járnak. Ezek közül csoportosulnak a „Tavaszi rügyek“ egyes elbeszélései, melyek közül csak A lutri-t és „Az új büntető codex“ et említjük meg. Aki e kettőt elolvassa, Mikszáth

minden alkotása után fog vágni, — aki e két utolsó füzetet átlapozza okvetlenül odaszegődik az eredetiségben legeredetibb írónk tisztelői és hívei közé, kik ma már valószínű gárdát képeznek. — És odaszegődhetik annál is könnyebben, mert 35 kros füzetekben szerezheti meg mindenki a remek kiállítású könyveket, melynek egy-egy köteté az 5 füzetet a legrikkább esetben haladja túl.

(Va-uti hivatalnok.) — Ha le nem akar késni, siessen, mert a vonat indul. — Paraszt: Majd megvár, mert már van jegyem.

CSARNOK. Távolból.

Tündöklő holdvilágos éjeken
Sóhajszárnyon száll hozzád énnekem
Szép barna leány!

Szerelmi lantomat megpenditem,
Rádgondolok és feldobog szívem
Szép barna leány!

Oh, bár lehetnél ilyenkor velem
Reád pillantanék szerelmesen,
Szép barna leány!

És elrebegnék ajkim csendesen,
Mit a távolból csak kin zengenem —
Szép barna leány!

Csókön cserélt csókot adj, oh! nekem,
Gyöngyöm, virágom, édes kedvesem
Szép barna leány!

Zöld levelű rózsabimbó.

Zöld levelű rózsabimbó illatozik
Barna babám bársonyhaja mellett.
Én tüztem a piros rózsát haja mellé,
És fogadtam néki hű szerelmet.

Csókjaimban megfűrésztém rózsájkát,
Átkaroltam forró öleléssel —
S megfogadtam, hogy szeretem mindörökké
Árva szívem arany szerelmével.

Héj! de régen elveszett a boldogságom...
Én ragyogó, én édes szerelmem;
Ott pihen a szomorufűz árnyékában...
Legjobb volna őt már elfelednem!

De megtartom amit neki megfogadtam
Szent hűséggel mind a sirig hiven, —
Érte gyászol, az elhervadt gyöngyvirágerért,
Őt siratja búbanatos szívem.

FELELŐS SZERKESZTŐ
MARGITAI JOZSEF.

VII. TECAJ

VU ČAKOVCU 17-ga AUGUSTUSA 1890

BROI 33.

MEDJIMURJE

Urednička pisarna:
Članci piša, fraterska hiša, živo na kondignaciji. — S urednikom štodi je svaki dan govorniti med 11 i 13 vuom. — Sve pošiljke štode na sadržaja novinah, naj se pošiljaju na ime Margitala Jozsefa urednika vu Čakovec.
Izdavateljstvo:
Knjižara Pischel Filipova kam se prodaju i obznane pošiljaju

Prodajna cena je:
Na cela leta 4 fjt
Na pol leta 2 fjt
Na četvert leta 1 fjt
Pojedini broji koštaju 10 kr.
Obznane se poleg pogodbe i fal računaju.

na horvatskom i magjarskom jeziku izlazeći društveni znanstveni i povuđljivi list za puk.
Izlazi svaki tjeden jedenkrat i to: vu svaku nedelju.

Štubeni glasnik: „Medjimurskoga podpomogajućega čuvničkoga društva“, „Čakovečke šparksse“, „Medjimurske šparksse“, „Dobro-Medjimurske šparksse“ i „Podpomogajućega društva“ „Gornjo-Medjimurskoga kulturnoga društva“.

Sveti Štefan kralj magjarski.

Vu dođučij petek bude vu celo magjarskoj zemlji svetek Svetkuvali budu imendan prvoga kralja magjarskoga Svetoga Stefana. Slušajmo ov den, kaj veli povest od Svetoga Stefana, i vidimo, s čim si je on zeslužil poštovanje celoga kršćanskoga svéta.

Sv. Štefan primivši od pape dobivši korunu dal se je leta 1000 s njom vu E ztergomu okoruniti i tak je postal prvim kraljem magjarskim. Bivši osvedočen, da svoj razvuzdani narod samo s kršćanskom verom megl bude pipitomiti, sve svoje delovanje svrnul je na to, da ga poksti, vu čem mu je p božna njegova supruga kraljica Gizella na veliku pomoć bila. Vu bi-kupakih stolnih varoŝih podignul je cirkve, vu Pannonha mu, Pécsváradu, Bakonybélu, na Zobor gori i Njitravar medjiji spozidal je klostre i postavil vu nje redovnike a dal jim je tak kak i bi skupijam imanja i destinu svakoga pri-rasta.

Dok je ovak Štefan vu svojoj zemlji kršćansku veru širil, nije se niti s građanskoga dobrostanja svojega naroda spozabil; a trebalo je baš i skrbeti se za to, ar v orsagu još nije bilo reda. Zato držal je s velikaši zemeljskimi spraviće i dal je orsagu građansku ustavnost (kon-

stituciju), omedjašil je moć kraljevsku i pravice kak takaj dužnosti plemenitov i ostaloga puka, isto tak štibru i vojnu službu je ustanovil; više i niže časti je uredil a na peldu drugih kršćanskih narodov i nove je vpeal: vu svojem kraljevskom dvoru imenoval je nádora i orsackoga sudca (országbiro), koji imali su mu pripomagati vu ravnadju orsaga, vu varmedijje pak postavil je vrhovne zupane (bispán), omedjašil je kaštige, vredišil je pravdene postupke (processe) jednom reču: vredišil je građanske odnošaje svojega naroda i postavil na temelj dobrih građanskih zakonov.

Vu ovom dičnom poslovanju zbunil ga je taki s početka kraljevanja njegovoga vnoji tabor. Njegov rod erdeljski vodja Gyula II. nije hotel nu sve opomene Štefanove veru Krisuševu prijeti, nego se je proti njemu javno pobunil. Nu Štefan je njega potukel i s njegovom decom skupa v temnicu hitil. S istom sre om je Štefan vojuval proti Gyulovomu savezniku Reanu poglavici bugarskomu, koj je vu bitki opal; potlam nekoliko lét pak proti Ach-tumu, koj se je vu okolici Tise i Marcsa proti Štefanu pobunil, nu po vodji Csanađu vu bitki zaklan bil. Kada je mir upostavljen bil, onda je Štefan svu svoju brigu obrnul na utvrdjenje vere, na podučanje svojega naroda i naobraženje njegovo. Ovu njegovu brigu blagoslovil je

Bog, ar narod magjarski postajal je pod njegovim ravnanjem sve mirneši i krotkeši i počal se je naobražavati. Rukotvorstvo i poljodelstvo, časa su se Magjari predi bojali kak slu ničkoga posla, sve se je dalje širilo; ovo zanimanje pak vu suglasju s podučavanjem kršćanske vere, popravljalo je duše naroda i krešil i iztr bili robljenja i druge grehe.

Nu čim se je orsag bolje jčil, tim je bolje briga pek'a dušu već ostareloga i oslabljenoga kralja zbok budućnosti njegovoga naroda. Kada mu je zađiji sin lure vumrl vu najlepšoj dobi mladosti, podigla se je njegva briga na najvišji vrhunec, ar nije znal, koga da si za naslednika izbere. Da pak zbiranje kralja nebi potlam njegove smrti nemira prouz-rokovalo, odlučil je još za života zebrať si naslednika. Još je četvero mužkarcov zivelo iz A. padove obitelji: Vazul, Endre, Bela i Levente, nu Štefan spustil je prvoga zbok nekrepostnoga življenja a ostali 3 nisu mu se vidli dosta čvrsti vu kršćanskoj veri. Vu tih brigah nagovorila ga je kraljica Gizella i njegova mlajša sestra dovica venecijanskoga poglavice Ottona, da je za naslednika imenuval njenoga sina Petra.

S tim izborom meditimoga vnoji su bili nezadovoljni, i nehoteći stranjskoga Petra za kralja spoznali, urotili su se potajno proti življenju Štefanovomu. Nu Bog nije dopustil, da krvnički pogine tak za-

šuzni sveti kralj; krvnik, koj je kralja vsmoriti hotel, došavši do njegove postelje preplašil se je gadnoga svojega čina; mač vu tom strahu iz ruke izpustil ter poklenuvši se pred kralja, koj se je na stropot mača zbudil, prošil ga je za oprostjenje. — Potlam toga premenil je Stefan svoju nameru gledač naslednika i hotel je jednoga od vezirov za svojega naslednika imenuvati. Nu Gizella, koja nije stimala magjarske hercege, vsikak je hotela korunu priskrbeti Petru. Zato je Vazulu dala oči izkopati, vu vuho olova vlejati, a druge je pokrivila, a sa i oni denički bili urote proti živjenju Stefanovomu; z bok česa je Endre svojimi brati s Belom i Leventom pobegel v Česku.

Za tim pripetanjem nije dago živel rezalošćen kraj, i pokihdob je veikašem orsačkim za naslednika si Petra preporučil i nije na jedinstvo, slogu i na privrženost prama kršćanki veri obodrit i opomenul, vumrl je tak sveto i blaženo 1037-ga leta, kak je sveto i živel.

Putovanje na Dunavu.

(Dalje.)

Kak nam povestnica (dogodovština) svedeči, Požon je naveke bilo mesto znamenitih pripe enjah. Rikotvorstvo i trgovina rano se je vu njem razvila. Gradjani požonski imali su već 1788-ga leta skladišće (magazin) vu Livornu talijanskom trgovčkom varošu, odkud su javnu vinsku trgovinu vodili s Švedskom. Znamo, da je Požon već početkom XVII. stoletja imal cvatuću štamparnu; tu su štampane prvu magjarske novine 1721-ga leta na jeziku dijsčkom (latinskom). Tu je vun dal Matijas Ráth prvoga magjarskoga glasnika 1780 ga leta. Stanovniki toga varoša na broju prek 37 jezer, većinom su Slovaki. naobraženi su Nemci, nu i čistih Magjara ima tu vnoho.

Nedaleko od hatara Požona počimlje glas viti otok Csálókóz.

Puk na Csálókózu nalazi se v jako dobrom stanju. Tu cvete povrtlarstvo, sadjarstvo, kak takaj svaka grana poljskoga gospodarstva, akoprem guste povodnje pohadjaju taj bogati otok. Jedino pomenjanje je tu opaziti vu vinogradstvu. Ngda je tu kralj Žigmund imal svoje lětno stanovanje a kralj Matijas svoje zvrinjake. Priča se (pověda), da se je taj koinad zemlje negda imenuval Zlati Vrt; vu njem da su stanovale vile, vekovečno protuletje je bilo tu a drěvje rodilo je zlatim sadom. Kraljica tih vilah stanovala je na otoku Ilki ili Jóki, koja se zvala Tündér Jela, i jedovud hodite su njene vile na magyoroske senokose, gde su svaki dan pod jednom starom vrhom stol prestirale, k kojemu slobodno se je sel, koga je volja tam peljala. Ako su se vile odstranile, to je njihov put označeval zlati prah, koj je iz njihovih lasih padal i kojega je svaki clovek slobodno pobiral. Niti nije bilo na Csálókózu siromakov!

Ali pripetilo se je jedanokrat, da je jeden nerednjak s jako nepristojnim ponasanjem dovršil zabavu pri tom otoku, z bok česa su vile za navěke izostale ter vu kompu mačkinabroda svanog ostavile su zlatu podkovu za brođara, zatim nastala je oskudica (siromaštvo) na otoku i ovak postal je iz zlatoga vrta Csálókóz.

Jedna čest otoka Csálókóza spada k požonskoj, druga komaromskoj a jedna mala

čest györskoj varmedjiji. Stolica gjörске varmedjije je Gjör, koj se razprostranjuje na onom mestu, polek kojega Raba s Rabcem v Mali Danav utiče. Taj varoš mogel je već pred vtemeljenjem magjarskog orsaga znamenit bit i kak tu najđene starine svedoče, već su i Rimljani tu naselbine imali.

Gjör je negda s jakimi i tvrtimi zidinami okkoljenu tvrdjavu (grada) imel, koj je po kukavnomu Harleku v turske ruke opal, nu na skoro slobodjen bil po Seregu Palnja i Svarcenberga 1598-ga leta. 1809. leta pripal je taj grad pod gospodstvo francuzko a 1820-ga leta je veška stran njegovih zidinah porušena. Na onom mestu, gde je negda gradska jaruga (graba) bila, siri se denes lepo šetališće.

Gjör stolau cirkvu kak i biskupiju, pripoveda se, da je vtemeljl sv. Stefan; nu vezda onda stojeća cirkva i grad biskupake nedohadja iz one dobe.

Gjör broji prek 18 jezer stanovnikov ovi su sami Magjari a varoš svoj podigli su na znameniti stepen (graduš) trgovine i obrta. Glavna grana njihove trgovine je žitna i svinjska trgovina, v žitnoj trgovini dugo je tu bil glavni pijac naše domovine. Vu obće označuju stanovnike toga varoša osobita živahnost, delatnost i zanimanje za obće blagostanje. Odovud dolazi i to, da su cirkve, škole, dobrotvorni zavodi i sva občinska stanja vu najlepšem i najbolšem stanju.

(Dalje sledi.)

Stricu Roku vu Kottoribi.

K prevrednomu godovnomu danu.

To je čudnovito! Kakve clovek senje ima već krat, B g zna kakvo j' to znamenje? Senja ravnič zvekše strani ništ neznači, Akoprem cloveka v jutro vrlo pači, Ar si vnohi misle, to je sympathija, Koj napre kaže, kaj se zutra zbija. I dapače mnogi baš za stalno tvrde, Da vu senji ako vidiš stvari grde, Kak na primer vrage, pozoje i kače, Ili staru babu, kak se v kutu plače, Da to nigdar nikaj dobra nepeljuje. Koj to v senji vidi k propasti šetuje. Ako čuje gde se v zibki dete plače, Ili od svoje dobi susede kolace, Taj bu dospel v svadju čisto za sigurno, Vreme ga dostigne nemirno i burno. Koj pak senja, da po kalnoj — smetnoj vodi Z bosemi nogami gore dole hodi, Taj bu dobil svikak (veli priča stara) Kakvoga betega, ili bar katara.

Ovak anda vnohi senje si tolače! Nekoji pak idu k tomu još dapače Gatalicu pitat, kojoj nose dare, Da njim razt luči te norije stare. Ona tad natekne si na nos očale, Kakti tobož da tu sada nema šale, Starog kolendara z ladice vun zveče, Ter iz njega nekaj mrlma i šepeče, Z rukami križun e, glavu dol prigible, S celim telom sim tam se kak veħa zible, Vustnice oblezne, za govor namaže, Naj zadužič se dobro i debelo zlaže

Senja anda nigdar ništ neznamenuje, I to sve je lažno, kaj gud prorokuje. Ali ipak ovde moram nekaj reci, Potvorenjoj senji vu pomoč priteci, Jer čeprem joj nije moči verovati, Negda ti se kaže s istinum pred vrati, Kak se je na primer meni pripetilo Ove noći. — Slušaj! — To je ovak bilo:

Sanjal sem pak, da sem v Kottoribu došel, Da po vulicah sem šetajuč se pošel; V vulicu prot' cirkvi, od orud čez polje Došel sem do vulga kottoribske škole. Tam sem videl stati velku hrpu puka, Svak' je imal hlače i novog klabuka. Tu je bilo gazdov, dece i pastirov, A v sredini stal je i govoril birovo. Kaj pak je govoril, nis' čal radi vetra, Čeprem od njih nisam stal nit deset metra. Samo to sem poznal (kak se čno veli) Na obrazu svakom, da su svi veseli. Videl sem, da jeden s drugim se rukuje. Misli sem si: „B g zna kaj to sve pelduje?“

„A nek znamenuje — težke meni brige!“ Mislim, ter postavim v gibanje kotrige, Pak se sad odputim po sredini mesta Dale, kuda vodi k željeznici cesta. Tu se sretnem s onim, koji liste nosi, Denes mu pod terhom sve se čelo rosi. I on vu svetešnji kaput se oblekel, Pak je poskakival, da bi clovek rekel: Ili je kaj dobra dobil ili našel, Ili pak na kakvu srečnu travu zašel.

Dalje iduč sretnem jednoga v paradi; On je v rukah nosil stvar s kojum se kadi Kadulica, mislim, da se imenuje, A pri srebernavu skupo se kupuje, Z njum je nakadjuval celu Kottoribu Svaku zidanicu i z dreva kolibu.

Idem dalje! — vidim z daleka baraku, Bogme i Banvächter stoji tam vu fraku, A cilindri fini pokriva mu glavu. Šad postojim — mislim — „Komu to na [slavu]?“

„Zakaj su se denes hitil v paradu?“ „Svi, koje sem zestal? — i obrili bradu?“ „Em je zutra svetek, — zutra je nedelja.“ „Denes je subota — denes još se dela.“ Prst na čelo stavim, misli v glavi kujem Vidjena neraznem. — Tak stoji mudrujem. Kad na jenkrat mačok prebeži prek puta, To je zlo znamenuje, nesreča bu ljuta, Jer kad zec ili maček preko puta dukne... Na zavertju vu tom, mužar gromno pukne. Ja se iz sna lecum, sve me telo boli, Skotura, sem najpre z p stele se doli. Gledim na okolo, vidim, da sem domaj, Zdigmem se iz poda, onak zmučen, komaj. Senja najme mačila me je zadosti, A mužar nesrečni, skoro potrl kosti,

Sad si premisslavam, kakva je to senja. Takvu još nis' imal za celog življenja. Maček, koj je v senji čez put mi prebežal, Vč je bil nesrečen, ar sem na tlu ležal, Kad se v jednom spuuila je bajka stara, Hajd v drugu sobu iskat kolendara, Hoću iskat vu njem, možbit i ostalo Bi, kak bajka veli, na istnu spalo. Primem ga vu ruke, h tim vu njeg oči, (Senja ta je bila na subota v noći) Jer je temno bilo, idem do oblaka, I tu vidim, da taj dan je svetog Roka.

Sada mi se odpre vu moždjanih zdravo, Da puk negda zuađe i suditi pravo. Tvrdeč, da iz senje je zeznati moči, Kaj bu zutra. — To sem spobral ove noći. Kajti ona hrpa gore tam pri školi, Birov vu sredini, drugi pak okoli, Drugo nikaj nisu posla tam imeli, Dogovor je bil, kaj budu Ti želeli. Zatim listonoša v svetešnjem kaputu, Koj je poskakival veselo po putu, Poti se pod terhom listov, koje nesel, Ali zato vendar bil je čisto vesel. Taj terh ne bil drugo, nego jen kup željah, Ke si dobil z listi Tvojih prijateljah.

Jeden je s Podturna ođ Remuža strica, Drugog piše s Pešte malena Gabrica. Hirschleri, karakter kak željezo čvrsti, Gospoda istinska, fina, prve vrsti. I oni ti danas kartu pošiljaju, Za znamenje, d' Te vek radi imaju. Dorica na pošti, nezna se kam deti, Tolko listov danas v Kottoribu leti, A pri telegraphu samo za Te slu i, Kak se vkraj obrne, već ju zove — ruži. Nego nek za danas se strpi. -- A zutra, Buš joj za dar poslal lepog friškog putra. On, koj Kottoribu kadil je bahato, Gospodin plebanuš ga j' odredil na to. To je bil domaći zvonar (mislim Jadani) Gospodina na vek posluhnut navadan. Njemu Gospodin su kadilicu dali, Temjan, Myrrhu v žep i s tim su ga [poslali, Govorit: „Idi! — Temjan z žepa vadi, Vkadilnicu hiči, Kottoribu kadil.“ Sve zakadi lepo! — Hajd! — Nežali [skoka, „Kajti je god danas gospodina Roka“.

A Bahuvächter, da je denes bil vu fraku, To je došlo od tud, jer zapoved svaku, Bila ona kriva, bila ona prava, Kaj mu se naloži, to zdušno zvršava. Gospon Saboretu tak je štel imati, Slagi pak je dužnost gazdu poslušati.

Samo onog neznam, koj je mužar spružil, Od kojeg sem na pod iz postelje zružil. Neg bi rekel, Somogyi je takvu viku Z mužarom napravil, sve Tebi na diku.

Svak' Ti anda danas z srdca gratulira, K Tvojoi hiži hrpa za hrpom se tira. Neki sami dođu, drugi pišu liste, Ali svih delj, drugi od srdca su iste. Ja pak v „Muraközü“ vičem neprestano: „Živi dugo zdrav“! I ostajem Tvoj Manó!

KAJ JE NOVOGA ?

Praznoverje

Naš narod tak horvaški kak magjarski rado je nagnjen praznoverju i predsudam. Svakovratne coprije, vuroke, i druge bezverne stvari veruje naš muž a višeput se vu svojem praznoverju tak zanesse, da s tim ljudstvo i Boga bantuje. Nije tomu dugo, da je vrhovna oblast dotrgnula bezverne komedije sa zdencom vu Miklošvaru, i kapelicu na tom zdencu zaidanu poružit dala, kam je prosti narod na jezere hodil moliti se kipu bl. dev. Marije, koj kip videl je jeden vu zdencu, već se je eto na drugom mjestu započelo spodobna komedija. Vu Galgocu najme rezkričal je jeden polodolavec da je vu bližnoj šumi pod bregom nalazeči se zdenec zvanjek čuda božjega, ar je on vu njem videl kip bl. dev. Marije. Vu zanesenosti svojoj veli ov človek, da je čul kip Marije p egovorit. Nije dugo p trajalo, već je ljudstvo na jezere zgrnulo se okolo toga zdenca i akoprem se već nikomu nije kip Marije skaza, ipak ljudstvo na serege hodi k tomu zdencu ter se moli i obožava ovaj zdenec kak čudo božje. Lepo je i Bog hoće, da budemo pobožni, nu molimo ono, kaj nas vera vuči a ne kaj nam jedea nore predstavi.

Židovi vu Ruskoj.

Pisali smo, kak je ruska vlada za Židove nemilostivni zakon zdala i deli smo tam pitanje: kam budu toliki milijuni pregnanih Židovov išli? Vezda čita-

mo po novinah, da se po naših gornjih varoših a osobito vu Požonu veliki broj tih nesrećnikov vidi vu duge kaftane zaoobleđeni po vulicah hoditi. Svi izražuju držanjem svojim veliku bol duše i ako se jih pita, to žalostno odgovaraju, da išču stana. Bormeš nije lépe od ruske vlade cele lamije nekrivih ljudih tak nemilostivno iz domovine van pošiknuti!

Koburg Ferdinand.

Sve one mende — monde, koje su se širile po svétu od bugarskoga kneza Ferdinanda, su neistinite. Laž je, da hoće rezignirati na istina, da se ruske intrigue ne boji. Bugarska je vezda tak čversta, i tak v redu, da se nema bojati. To i Rus čuti, zato se neufa na nikakovu akciju nego vezda špekulira vu Macedoniji nered napraviti. Knez Ferdinand odputovao je vu prvoi polovici augusta vu Sofiju, pu tem pohodil je vu Sz. Antalu svojega brata Koburg Filipa, posvud ga je narod lépo pozdravljal i na njegovom držanju vidi se, da baš nikakvogoga straha nečuti

Strela.

Već smo višerut opomenuli naše polodoljce, kak se imaju čuvati kada strela puca. Nezdavnja je pak nesreća postigla vu gornjaskoj varmediji dva žnjače, koji se nisu znali čuvati. Jednoga plebanuša žnjače zatekla je na polju bliskavica i velika ploha. Dva žnjači skrili su se pod jeden križ jačmena, ali na svu nesreću vudrila je strela baš vu ovaj križ. Omam leni težaki nisu mogli vujiti, nego su tam pod križom zgoreli. Dok su drugi težaki na pomoć došli, već su bili mrtvi i čisto obgoreli.

Nepazljivo dete.

Deca su lakoma i navadno rado pojedju do česa dojdju nepazec na to, jeli stvar dobra i zdrava. Ovak je nezdavnja vu Fehérváru Maur Žige dčete na vrtu zabavljajuć se vu svojoj detinskoj lakomosti pojelo nekakove bobice, od kojih mu je za kratki čas zlo nastalo. Dčete potužilo se je roditeljem a ovi pozvali su doktora, nu predi nego je on došel, vumrlo je dčete. Doktor sekiral je potlam dčete i dokazal, da je otrovano, ar su one bobice, koje je dčete pojelo, cemerne bile.

Steklina.

trašno je samo pomisliti, kolike nesreće bivaju svaki čas sa steklimi psi i mački posvud po orsagu. Vezda pak ne zdavnja došel je stekli maček vu jednu kupel vu somogskoj varmediji ter je nekoliko dece i stariših ljudih spogrizel. Kada bi bili mačka skončali i konstatovali, da je bil stekli, poslali su vgriznjene ljude na vračvo vu Pasteurov institut vu Budapeštu. Nemremo dosta preporučiti poštovanim čitateljem da paze na pse i da jim vu vrućih danih mrlzu vodu na pripravi drže

Putniki vu pogibelji.

Nemore se izbrojiti, kolike nesreće dogodjaju se posvud po svétu na železnicah. Iz Inšpruka javljaju, da se je ovih danov blizu stacije Völs personalni vlak po kliznul iz šinjah, pri čem prehitili su se tri vagoni iz nasipa dole vu potok Inn Čudnovito je pri toj katastrofi, da su iz prehićenih vagonov sve putnike oslobodili; svi su živi ostali, samo su dva teška a preko 20 ležko izranjeni.

Petroleum.

Ne zdavnja nismo čuli nesreću s petroloum lampom. Vezda se je pak jedna pripetila i to opet iz nepazljivosti. Služkinja jednoga mesara vu Budapeštu, kada bi se bila spat spravljala, tak je nepazljivo petroleum lampu zgasnula, da se je ova vuzgala a plamen njene opravre prijel. Nesrećna devojka tak je obgorela, da sami doktori neimaju ufanje, da bi nju mogli zvratiti.

Kolerin.

Vnogo se ljudih tuži na črevnu bol, nekoje tak tira, da s težkom mukom moreju zastaviti šrajfanje želuca, vnogi se na koliku tuži i nije udo, da vu ovoj strahovitoj vrućini beteg na ljudstvo dojde. Koleru vu Španiji i vu Francuskoj širi se a pri nas pošel se je pojavljati kolerin. Iz Velike Kikinde prijavljaju, da je tam jeden dijak na kolerinu naglo vumrl. Na večer zabavljal se je veselo, vu noći došlo mu je zlo ter je do jutra usuprot najvećsoj doktorskoj pomoći vumrl.

Novi postitelj.

Čudnovito je, kak je vu módu došlo, da vnogi ludi s t m hoće pokazati jakost tčla, da se dugo poste više danov nikaj nejeđu. Već jih je više, koji su vu tom poslu baš do čuda se izkazali. Vezda je pak vu Londonu jeden človek, koj za okladu 48 danov nikaj nije jel. Pri tom je tak jak ostal, da mu se niti najmenje nije poznalo, da mu se niti dugo postil. Da pak dokaže, da je jak, zgrabil je jednoga debeloga gospona ter ga dignul na svoje ruke na smeli svih prisutnih Razumeva se, da je okladu zadobil.

Ogenj.

Ogenj bil je 12-ga o. m. v noći ob 12 i 3 fertalj vur vu Čukovec Putijanah. Zgorele su 3 hiže, 4 gospodartvena stanja i više domaćih živin. Da čela ova vanjska stran varaša Čukoveca nije zgorela, to se more zahvaliti čakovečkim ognjogascem i drugim bližojim selskim ljudem, koji su s špricalkami na pomoć došli. Došli su k ognju: gospođičja čakovečka, občina Strahoninec, Savskaves, Mihovljane, Pustakovec i Vidovec Naj primeju svi poštuvanje nazočni susedi za pomoć i sudelovanje našu lépu i istinitu zahvalu! Vu ime čakovečkih ognjogascov: zapovedništvo.

Mekaj za kratek čas.

1. Prvi foringaš: Poveč ti meni Jakob, kaj je tvojemu šimlinu, im tak jako tužno glavu doli drži?
 Drugi foringaš: Ja borme neznam, kaj je tomu živinčetu. O! onda već kak je odprta zagorska željeznica, naveke je to marše jako zamišjeno.
 2. Gost: „Kuliko sam ja pil?“
 Krčmar: „Ja njim bogme neznam, fm se oni već budu zmislili.“
 Gost: „O ne; Vi morate znati — vse, kaj god gost pije, mora krčmar vu glavi imati.“
 3. Dečec: „Dragi tatek, ja bi želel, kaj bi ti bil navek srdit.
 Otec: „Pak zakaj?“
 Dečec: „Zato, kaj si ti mamiki rekel, da je decu vu srditosti ne smeti biti.“

Glád Ferencz.

